

mer for sig, eller naar Ministeriet havde saa overmaade meget mod dem, kunde falde bort, uden at styrte det Hele.

Derneft synes mig ikke, at den høitærede Kultusminister har anført det Allermindste imod de to Punkter, som jeg havde anført, og hvilke jeg ogsaa havde bestræbt mig for, — hvad der vil være synligt nok for hvem, der vil gjøre sig den Uleilighed at see efter — at sætte saaledes, at de ikke kom til at staae i Strid med Udkastet, og altsaa ikke kræve, at der gjordes en udtrykkelig Forandring i Udkastet, nemlig de to Punkter om Valgene og om Offentligheden. Der er jo talt endeel i Salen om, i hvad Forhold Udkastet staaer til Offentligheden; der har jo været dem, der have paastaet, at Spørgsmaalet efter Udkastet vilde slet ikke være, om der skulde være Offentlighed i Forsamlingen, hvilket var Noget, der saldt af sig selv, men kun vilde være om, hvorvidt Forhandlingerne skulde offentliggøres, og om de skulde offentliggøres saaledes, som man gjorde i de tydske Stænderforsamlinger, med Han og Han og Han, eller saadan som vi dog allerede fik vore Stænderforhandlinger udgivne, eller saaledes som Rigsdagen lader sine Forhandlinger udgaae. Men jeg har sagt, og det gjælder om det Altsammen, at, om det ogsaa var Tilfældet, at der havde staaet i Udkastet, at der skulde være Offentlighed ved Møderne, saa vilde jeg dog ikke have anseet det for betryggende, fordi det stod der idag og maaskee ikke stod der imorgen. Men nu stod der ikke saaledes, og naar jeg skulde slutte efter, hvad der stod, saa maatte jeg troe, at det var med Fuld, at det ikke stod der, og at forsaavidt Forbeholdet ikke var ganske i Overensstemmelse med Udkastet; men det er jo ganske vist, at Ministeriet kunde modtage denne Betingelse til Saet uden at paatage sig Forpligtelse til enten selv at gjøre Forandring i Udkastet eller foreslaae en saadan; thi ialfsald er det klart, at det blot ved at aabne Dørene kunde indføre Offentlighed, og, da det har forbeholdt sig Forretningsordenen, saa er det aabenbart, at det kunde bestemme Offentligheden der, uden at der behøvedes det Allermindste videre. Hvad det Andet angaaer, Valgene til Rigsraadet, ja da er det vanskel-

gere. Jeg sagde ogsaa, og det var ikke Andet, end jeg meente, — thi jeg siger aldrig Andet, end hvad jeg mener, — jeg sagde, at for min Part skulde jeg ikke lægge saamegen Vægt derpaa alene, at jeg skulde lade det Hele staae og falde dermed. Og jeg sagde dette af den Grund, som jeg nu skal sige, at i enhver saadan Forsamling, som vi kunne see at der er stillet paa, at Fællesforsamlingen skal blive, i enhver saadan oktroyeret Forsamling anseer jeg det ikke for at være af saa stor Vigtighed, hvordan der vælges til den, at jeg derfor skulde sætte mig skarpt imod Regjeringen, saaledes som den engang staaer; men jeg foreslog derfor heller ikke nogen bestemt Forandring enten i Forsatningsloven eller i den foreløbige Valglov. Jeg indskrænkede mig til det, som jeg maatte paastaet, om ogsaa den Valgret, der var bestemt i Udkastet, og den Valgmaade, der var bestemt i den foreløbige Valglov, havde været aldeles efter mit Hoved og efter mine Tanker, — jeg indskrænkede mig til at sætte det, som jeg maatte have sat, isald der ikke havde været noget af alt det, der nu staaer om Censur, om Udtræninger o. s. v., og jeg maatte selv da have sat det, fordi det jo er aldeles usikkert, hvad der kan komme til at staae; om det ogsaa kunde være sikret under det nuværende Ministerium, under den nuværende Konge, saa er det jo dog slet ikke sikret under det nye Dynastie, som vi see imøde. See derfor kunde jeg ikke udelade det; men jeg satte det derfor paa den allerallermindeligste og den allermildeste Maade, som det kunde sættes; thi jeg satte det saaledes, at det kunde jo være meget muligt, at, dersom Regjeringen vilde gaae til den danske Rigsdag, den saa kunde faae dens Samtykke til idetmindste foreløbigt at lade Valget foregaae efter hver Løddel, der stod i Forsatningen og den foreløbige Valglov. Jeg skal, da det jo slet ikke kan nytte at gennemgaae det Hele, indskrænke mig til dette og forbigaae de andre Punkter, som jeg tør forstikke Ministeriet at jeg har gjenneomtænkt ligesaa skarpt som de nuværende, og jeg skal ikke svare Noget paa det, som den høitærede Kultusminister sagde mig om, hvordan mine Dnffer ere blevne opfyldte og saaledes tilfredsstillende, at det jo maatte